

Pihallani oli lumienkeli. Siivet olivat sillä jäässä, mutta kasvot loistivat kirkkaasti. Kannoin sen sisälle sulamaan ja odotin, mutta mitään ei tapahtunut. Aamuyöllä säpsähdin outoon valoon ja siipien kahinaan. Lumienkeli oli sulanut. Yllään sillä oli taidokkaasi punottu valkoinen vaate. Siivet kahisivat, ja huoneeseen tulvi elämää. Se oli kuin itse elämää, mutta sydämeni oli kivettynyt, eivätkä kasvoni loistaneet kirkkaasti. Vaatteeni oli tahriutunut, eikä elämässäni ollut mitään taidokkaasti punottua. Itkin lattialla. Mielessäni katselin niiden ihmisten kasvoja, jotka olivat minua vastaan rikkoneet, enkä kyennyt antamaan anteeksi. Siivet kahisivat ja huoneeseen tulvi elämää... Lumienkelin kasvot loistivat kirkkaasti, eikä niissä näkynyt katkeruutta lainkaan, vaikka olimme sen hylänneet. Kadehdin sitä. Tein tahdon valinnan. Annoin anteeksi kaikille, jotka olivat minua vastaan rikkoneet. Sielustani kamppailtiin, mutta en antanut periksi. Viimein olin kevyt, olin kohdannut oman pahuuteni ja vapautunut. Minulle näytettiin kaikki ne ihmiset, joita vastaan olin itse rikkonut. Ihmettelin, miksi en ollut ennen heitä huomannut. Sain kutsumukseni. Joka aamu pihalle tuli lisää lumienkeleitä jäätymään. Sisällä siivet kahisivat kilpaa ja huoneessa oli elämää. Ymmärsin kutsumukseni ja olin valmis tekemään työni loppuun asti. Eräänä aamuna piha oli tyhjä. Lumienkeleitä ei ollut pihalla, eikä huoneessa. Ihmettelin... Ymmärsin, että en ole valmis. Halusin olla lumienkeli, mutta olin siipirikko, enkä koskaan kykenisi lentämään halki taivaiden niin kuin aidot lumienkelit. Menneisyyden varjot saapuivat ja lopulta nujersivat minut. Kävin pihalle makuulle. Olin jäätyä samalla tavalla kuin pihan lumienkelit. Viimeisillä voimilla katsoin taivaalle. Tuhannet lumienkelit olivat tulossa minua noutamaan. Ne tarttuivat minusta kiinni ja nostivat ylös. Tiesin olevani siipirikko, mutta siipeni olivatkin ehjät ja päälläni taidokkaasti punottuvaate. Olen valmis! huusin.